VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2016. gada 29. jūnijā *

Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes "GROUP Company TOURISM & TRAVEL" reģistrācijas pieteikums — Agrākas valsts grafiskas nereģistrētas preču zīmes "GROUP Company TOURISM & TRAVEL" — Relatīvs atteikuma pamats — Valstu tiesību aktu piemērošana — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 4. punkts — Pierādījumi par valsts tiesību saturu — Regulas (EK) Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunkts — Apelācijas padomei sniegto pierādījumu neņemšana vērā — Apelācijas padomes rīcības brīvība — Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkts

Lieta T-567/14

Group OOD , Sofija [*Sofia*] (Bulgārija), ko pārstāv *D. Dragiev* un *A. Andreev*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *A. Folliard-Monguiral*, *P. Ivanov* un *D. Botis*, pārstāvji,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

Kosta Iliev , ar dzīvesvietu Sofijā, ko pārstāv *S. Ganeva*, advokāte,

par prasību par *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2014. gada 2. jūnija lēmumu lietā R 1587/2013-4 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Group* un *K. Iliev*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*], tiesneši I. Labucka (referente) un V. Kreišics [*V. Kreuschitz*],

sekretāre M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 1. augustā,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 11. novembrī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 7. novembrī,

* Tiesvedības valoda – bulgāru.

ņemot vērā replikas rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 25. februārī,

pēc 2016. gada 15. janvāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2012. gada 13. februārī persona, kas iestājusies lietā, *Kosta Iliev*, Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) iesniedza Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir šāds grafisks apzīmējums:

3 Pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 35., 39. un 43. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

4 Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2012. gada 16. aprīļa *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 72/2012.

5 2012. gada 11. jūlijā prasītāja, *Group OOD*, atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 41. pantam iesniedza iebildumus pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju kopumā.

6 Lai pamatotu savus iebildumus, prasītāja atsaucās uz grafisku nereģistrētu preču zīmi, kura ir attēlota zemāk, kas tika izmantota Bulgārijā, Čehijas Republikā, Ungārijā, Polijā un Slovākijā attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 39. klasē:

7 Iebildumu rakstā prasītāja norādīja, ka nereģistrēto preču zīmi tā esot izmantojusi kopš 2003. gada attiecībā uz autobusa pārvadājumu pakalpojumiem Bulgārijā, Čehijas Republikā, Ungārijā un Slovākijā. Tā paziņoja, ka ar valdības licenci esot apkalpojusi regulāru autobusa līniju starp Sofiju (Bulgārija) un Prāgu (Čehijas Republika), un iesniedza vairākus dokumentus savu iebildumu atbalstam.

8 Ar 2013. gada 14. jūnija lēmumu Iebildumu nodaļa noraidīja prasītājas iesniegtos iebildumus un piesprieda tai atlīdzināt izdevumus. It īpaši tā norādīja, ka prasītāja nesot ne precizējusi, ne sniegusi pierādījumus par piemērojamām valsts tiesībām, uz kurām tā ir balstījusies un saskaņā ar kurām reģistrācijai pieteiktās preču zīmes izmantošana attiecīgajās dalībvalstīs varētu tikt aizliegta.

9 2013. gada 16. augustā prasītāja saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu par Iebildumu nodaļas lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *EUIPO*.

10 Ar 2014. gada 2. jūnija lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas ceturtā padome apelācijas sūdzību noraidīja. Tā būtībā uzskatīja, ka iebildumu procesā prasītāja neesot sniegusi pierādījumus, kas attiektos uz piemērojamām valsts tiesībām. Tā atgādināja, ka prasītājai ir bijis pienākums izklāstīt un pierādīt, ka tās iebildumu rakstā norādītajās dalībvalstīs pastāv nereģistrētu preču zīmju aizsardzība un ar to pamatotās tiesības atzīt vēlākas preču zīmes par spēkā neesošām vai aizliegt to izmantošanu. Prasītājai tāpat esot pienākums paziņot *EUIPO* piemērojamās tiesību normas, lai tas varētu novērtēt katrā no šīm normām paredzētos īpašos nosacījumus.

11 Attiecībā konkrēti uz norādīto nereģistrēto Bulgārijas preču zīmi Apelācijas padome uzskatīja, ka Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.), 19. noteikuma 2. punktā paredzētie nosacījumi neesot izpildīti, jo prasītājas iebildumu procesā iesniegtajos dokumentos neesot iekļautas nekādas atsauces uz Bulgārijas valsts tiesībām. Attiecībā uz atsaucēm uz trim tiesību normām apelācijas sūdzības motīvu izklāstā Apelācijas padome uzskatīja, ka tās esot novēlotas, jo prasītajai tiesiskā pamata norādei ir jābūt sniegtai iebildumu procesa gaitā noteiktajos termiņos. Iebildumu pamata noteikšana nevarot tikt atlikta līdz apelācijas stadijai.

12 Attiecībā it īpaši uz Bulgārijas likuma *Zakon za markite i gueografskite oznachenija* (Likums par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm) 12. panta 6. punktu, uz ko prasītāja ir atsaukusies savos 2013. gada 16. augusta apelācijas sūdzības motīvos, Apelācijas padome konstatēja, ka prasītāja ir vienīgi citējusi šī likuma 12. panta 1. punkta tekstu, nesniedzot oriģinālo versiju bulgāru valodā vai

pierādījumus, ka minētais teksts nāk no oficiāla un uzticama avota. Turklāt tā atgādināja, kā izrietot no tabulas ar nosaukumu “Valstu tiesības, kas veido “agrākās tiesības” atbilstoši [Regulas Nr. 207/2009] 8. panta 4. punktam”, kura ir pievienota *EUIPO* rokasgrāmatai par procesu preču zīmju jomā, ka nereģistrētas preču zīmes Bulgārija ir aizsargātas tikai ar nosacījumu, ka tās ir plaši pazīstamas, un ka šajā lietā prasītāja nekad nav norādījusi uz agrākās preču zīmes atpazīstamību.

13 Apelācijas padome uzskatīja, ka Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkts šajā lietā katrā ziņā neesot piemērojams, jo kādu valsts tiesību normu vienkārša citēšana, precīzi nenorādot to avotu un nesniedzot šo tiesību normu oficiālo tekstu, nevarot būt fakti un pierādījumi šī panta izpratnē.

Lietas dalībnieku prasījumi

14 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pierādījumu, kas pirmo reizi ir sniegti Vispārējā tiesā, pieņemamību

16 Prasības pieteikuma 29. punktā prasītāja izteica Vispārējai tiesai lūgumu pēc savas ierosmes izskatīt tās sniegtos pierādījumus, tostarp prasības pieteikumam pievienotos “papildu” pierādījumus.

17 *EUIPO* uzskata, ka pierādījumi attiecībā uz Bulgārijas, Čehijas, Ungārijas un Slovākijas valstu tiesībām (prasības pieteikuma pielikums A 12) esot jauni apstākļi, kuri nav saistīti ar jau iesniegtiem pierādījumiem, un Vispārējai tiesai tie nebūtu jāņem vērā.

18 Saistībā ar *Administrativen sad Sofia-grad* (Sofijas administratīvā tiesa, Bulgārija) 2014. gada 12. maija nolēmumu Nr. 3170 (prasības pieteikuma pielikums A 13) *EUIPO* norāda, ka šis nolēmums, kas ir ticis iesniegts pēc apstrīdētā lēmuma pasludināšanas, neesot saistīts ar šīs lietas priekšmetu un tādējādi neattiecoties uz lietu.

19 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasības izskatīšana Vispārējā tiesā ir vērsta uz to, lai pārbaudītu *EUIPO* Apelācijas padomju lēmumu tiesiskumu Regulas Nr. 207/2009 65. panta izpratnē. Tādējādi Vispārējai tiesai nav atkārtoti jāpārbauda faktiskie apstākļi to pierādījumu kontekstā, kurus tai iesniedz pirmo reizi (spriedumi, 2008. gada 19. novembris, *Rautaruukki*/ITSB (“RAUTARUUKKI”), T-269/06, nav publicēts, EU:T:2008:512, 20. punkts, un 2010. gada 25. jūnijs, *MIP Metro*/ITSB – *CBT Comunicación Multimedia* (“Metromeet”), T-407/08, EU:T:2010:256, 16. punkts).

20 Protams, kā izriet no judikatūras, ne lietas dalībniekiem, ne pašai Vispārējai tiesai, interpretējot valsts tiesības, uz kurām, kā tas ir šajā lietā, ir atsauce Eiropas Savienības tiesībās (skat. tālāk 26. punktu), nevar tikt liegts iedvesmoties no valsts tiesību aktu, judikatūras vai tiesību doktrīnas elementiem, jo Apelācijas padomei netiek pārmests, ka tā nav ņēmusi vērā kāda konkrēta valsts tiesas sprieduma faktiskos apstākļus, bet tiek veikta atsauce uz spriedumiem vai doktrīnu, lai argumentētu pamatu

saistībā ar to, ka Apelācijas padome ir nepareizi piemērojusi valsts tiesību normu (spriedums, 2015. gada 28. oktobris, *Rot Front*/ITSB – *Rakhat* (“Маска”), T-96/13, EU:T:2015:813, 15. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr prasības pieteikuma pielikumā A 12 iesniegtie dokumenti, kuri ietver valsts tiesību normas, nav elementi, kas izriet no valsts tiesību aktiem, no kuriem Vispārējā tiesa varētu gūt iedvesmu, interpretējot valsts tiesības iepriekš minētās judikatūras izpratnē, bet pierādījumi, lai pierādītu piemērojamo valsts tiesību saturu Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *CEDC International* /ITSB – *Underberg* (“Zāles stiebra pudelē forma”), T-235/12, EU:T:2014:1058, 24. punkts).

21 Šādos apstākļos iepriekš 17. punktā minētie prasības pieteikuma pielikumā A 12 iesniegtie dokumenti, kurus prasītāja nebija iesniegusi administratīvā procesa laikā, ir jāatzīst par nepieņemamiem. Tādējādi ir jāprecizē, ka tiesiskuma pārbaude tiks veikta, ņemot vērā vienīgi informāciju, kas ir tikusi paziņota administratīvā procesa laikā un kas ir iekļauta *EUIPO* lietā (spriedums, 2014. gada 15. jūlijs, *Łaszkiewicz* /ITSB – *Capital Safety Group EMEA* (“PROTEKT”), T-576/12, nav publicēts, EU:T:2014:667, 25. punkts).

22 Līdzīgi Vispārējā tiesa nevarēs ņemt vērā replikas rakstā norādīto informāciju attiecībā uz Bulgārijas tiesību aktu piemērošanas nosacījumiem. Replikas rakstā ir iekļauta informācija attiecībā uz piemērojamiem Bulgārijas tiesību aktiem, kas nav tikusi sniegta administratīvā procesa gaitā *EUIPO*.

23 Kas attiecas uz prasības pieteikuma pielikumu A 13, kas ietver *Administrativen sad Sofia-grad* (Sofijas administratīvā tiesa) 2014. gada 12. maija nolēmumu Nr. 3170, tas ir atzīstams par pieņemamu. Šis lēmums ir agrāks par apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumu, bet vēlāks par prasītājas pēdējā procesuālā raksta iesniegšanu Apelācijas padomē, un, ņemot vērā īso laiku starp minētā lēmuma pieņemšanu un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, nevar izslēgt, ka prasītāja nav varējusi uzzināt par minēto lēmumu pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

Par lietas būtību

24 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza trīs pamatus attiecībā uz, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta pārkāpumu, otrkārt, minētās regulas 76. panta 2. punkta pārkāpumu un, treškārt, šīs pašas regulas 8. panta 4. punkta pārkāpumu.

25 Ņemot vērā, ka prasītājas saistībā ar šiem pamatiem izteiktie argumenti pārklājas, Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu tos izskatīt kopā.

26 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu apzīmējuma, kas nav reģistrēta preču zīme, īpašnieks var iebilst pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, ja šis apzīmējums kumulatīvi atbilst četriem nosacījumiem: šim apzīmējumam ir jābūt izmantotam komercdarbībā; tā mērogam nav jābūt tikai vietējam; tiesībām uz šo apzīmējumu ir jābūt iegūtām saskaņā ar Savienības tiesību aktiem vai dalībvalsts, kurā tiek izmantots apzīmējums, tiesību aktiem pirms Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas; visbeidzot, šim apzīmējumam ir jāpiešķir īpašniekam tiesības aizliegt vēlākas preču zīmes izmantošanu (spriedums, 2016. gada 21. janvāris, *BR IP Holder*/ITSB – *Greyleg Investments* (“HOKEY POKEY”), T-62/14, EU:T:2016:23, 19. punkts un tajā minētā judikatūra). Šie nosacījumi ir kumulatīvi. Tātad, ja apzīmējums neatbilst kādam no šiem nosacījumiem, iebildumi, kas balstīti uz nereģistrētas preču zīmes vai citu komercdarbībā izmantotu apzīmējumu esamību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē, nevar tikt apmierināti (spriedums, 2009. gada 30, jūnijs, *Danjaq*/ITSB – *Mission Productions* (“Dr. No”), T-435/05, EU:T:2009:226, 35. punkts).

27 Pirmie divi nosacījumi, proti, tie, kuri ir saistīti ar norādītā apzīmējuma izmantošanu un mērogu, kas nevar būt tikai vietējs, izriet no paša Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta teksta un tātad ir interpretējami Savienības tiesību gaismā. Tādējādi Regulā Nr. 207/2009 ir paredzēti vienoti standarti

attiecībā uz apzīmējumu izmantošanu un mērogu, kuri atbilst principiem, kas ir šajā regulā paredzētās sistēmas pamatā (spriedums, 2009. gada 24. marts, *Moreira da Fonseca*/ITSB – *General Óptica* (“GENERAL OPTICA)”, no T-318/06 līdz T-321/06, EU:T:2009:77, 33. punkts).

28 Savukārt no izteiciena “ja [un ciktāl] atbilstoši [..] tās dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz šo zīmi”, izriet, ka pārējie divi nosacījumi, kas izklāstīti tālāk Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktā, ir ar regulu paredzētie nosacījumi, kas atšķirībā no iepriekš minētajiem ir novērtējami atbilstoši kritērijiem, kuri noteikti tiesībās, kas reglamentē norādīto apzīmējumu. Šī atsauce uz tiesībām, kas reglamentē norādīto apzīmējumu, ir pilnīgi pamatota, ņemot vērā, ka Regulā Nr. 207/2009 ir atzīta iespēja Eiropas Savienības preču zīmju sistēmā neietilpstošus apzīmējumus pretstatīt Eiropas Savienības preču zīmei. Līdz ar to tikai tiesības, kas reglamentē norādīto apzīmējumu, ļauj noteikt, vai šis apzīmējums ir agrāks par Eiropas Savienības preču zīmi un vai tas var būt pamats aizliegumam izmantot vēlāku preču zīmi (spriedums, 2009. gada 24. marts, “GENERAL OPTICA”, no T-318/06 līdz T-321/06, EU:T:2009:77, 34. punkts). Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktu pierādīšanas pienākums, ka šis pēdējais minētais nosacījums ir izpildīts, ir uzlikts iebildumu *EUIPO* iesniedzējam (spriedums, 2011. gada 29. marts, *Anheuser-Busch*/*Budějovický Budvar*, C-96/09 P, EU:C:2011:189, 189. punkts).

29 Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta piemērošanas vajadzībām ir jāņem vērā tostarp norādītie valsts tiesību akti un attiecīgajā dalībvalstī taisītie tiesu spriedumi. Balstoties uz šo pamatu, iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda, ka attiecīgais apzīmējums ietilpst norādītās dalībvalsts tiesību piemērošanas jomā un ka tas ļauj aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 29. marts, *Anheuser-Busch*/*Budějovický Budvar*, C-96/09 P, EU:C:2011:189, 190. punkts).

Par pienākumu sniegt pierādījumus par piemērojamām valsts tiesībām

30 Prasītāja uzskata, ka Apelācijas padomei esot bijis jākonstatē, kādas valsts tiesību normas ir piemērojamas līdzās Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punktam.

31 *EUIPO* uzskata, ka Apelācijas padome esot pamatoti uzsvērusi, ka nav izpildīts Regulas Nr. 2868/95 19. noteikumā paredzētais pienākums, saskaņā ar kuru iebildumu, kas ir pamatoti ar agrākajām tiesībām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē, gadījumā iebildumu iesniedzējam ir jāsniedz šo tiesību iegūšanas, to pastāvēšanas un ar tām piešķirtās aizsardzības pierādījums. Šī pienākuma neizpildes rezultātā iebildumi tiek noraidīti kā nepamatoti saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 1. punktu.

32 Regulas Nr. 2868/95 19. noteikumā ir paredzēts:

“1. Līdz [*EUIPO*] noteiktam termiņam, kas ilgst vismaz 2 mēnešus no dienas, kad iebilduma procedūru uzskata par uzsāktu [..], [*EUIPO*] dod iespēju iebilduma iesniedzējai pusei iesniegt faktus, pierādījumus un argumentāciju, kas pamato iebildumu, vai papildināt faktus, pierādījumus vai argumentāciju, kas jau ir iesniegti saskaņā ar 15. noteikuma 3. punktu.

2. Šā noteikuma 1. punktā minētajā termiņā iebilduma iesniedzēja puse sniedz arī pierādījumus par tās agrākās zīmes vai agrāko tiesību pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu [..]. Jo īpaši iebilduma iesniedzēja puse iesniedz šādus pierādījumus:

[..]

d) ja iebildums pamatots ar agrākām tiesībām Regulas [Nr. 207/2009] 8. panta 4. punkta nozīmē, pierādījumus par to iegūšanu, pastāvēšanu un šo tiesību aizsardzības apjomu;

[..]

3. Informācija un pierādījumi, kas minēti 1. un 2. punktā, ir valodā, kurā notiek procedūra, vai kopā ar tulkojumu. Tulkojumu iesniedz termiņā, kas noteikts oriģināldokumenta iesniegšanai.

4. [*EUIPO*] neņem vērā rakstiskus iesniegumus vai dokumentus, vai to daļas, kas [*EUIPO*] noteiktajā termiņā nav iesniegti vai nav pārtulkoti procedūras valodā.”

33 Tātad ar Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktu iebildumu iesniedzējam ir uzlikts pienākums iesniegt *EUIPO* ne vien pierādījumus, kas apliecina, ka atbilstoši valsts tiesību aktiem, kurus tas lūdz piemērot, tas atbilst izvirzītajiem nosacījumiem, lai varētu iebilst pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, pamatojoties uz agrākām tiesībām, bet arī pierādījumus, kas pierāda šo tiesību aktu saturu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 28. oktobris, “Маска”, T-96/13, EU:T:2015:813, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 No tā izriet, ka tieši prasītājai kā iebildumu iesniedzējai ir jāsniedz *EUIPO* pierādījumi, kas pierāda valsts tiesību aktu saturu. Tādējādi pretēji tam, ko norāda prasītāja, ja lietas dalībnieki šajā ziņā nav norādījuši nekādus apgalvojumus vai nav iesnieguši nekādus pierādījumus, *EUIPO* nav pienākuma pēc savas ierosmes apkopot informāciju par piemērojamām valsts tiesībām.

35 Lai pamatotu savus iebildumus, prasītāja ir norādījusi grafisku apzīmējumu, kas kā nereģistrēta preču zīme ir ticis izmantots Bulgārijā, Čehijas Republikā, Ungārijā, Polijā un Slovākijā, un, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 7. punkta, ir iesniegusi vairākus pierādījumus par nereģistrētās preču zīmes izmantošanu. Tomēr tā nav sniegusi nekādus pierādījumus attiecībā uz piemērojamiem valsts tiesību aktiem.

36 Tieši tas ir iemesls, kura dēļ Iebildumu nodaļa ir noraidījusi iebildumus un atgādinājusi iebildumu iesniedzējas pienākumu sniegt *EUIPO* pierādījumus, kas pierāda to valsts tiesību aktu saturu, kuri tai ļauj iebilst pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju.

37 Attiecībā uz agrākajām tiesībām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē, kuras ir balstītas uz Čehijas, Ungārijas, Polijas un Slovākijas nereģistrētajām preču zīmēm, ir jākonstatē, ka administratīvajā procesā prasītāja nav minējusi nevienu šo dalībvalstu valsts tiesību normu. Tādējādi apstrīdētā lēmuma 28.–32. punktā Apelācijas padome ir pamatoti uzskatījusi, ka būtībā prasītāja nav pierādījusi šo dalībvalstu tiesību aktu saturu, un tādējādi ir noraidījusi uz minētajām tiesībām balstītos iebildumus.

38 Savukārt, saistībā ar agrākajām tiesībām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē, kuras ir balstītas uz Bulgārijas nereģistrēto preču zīmi, ir jānorāda, ka savā Apelācijas padomē 2013. gada 16. augustā sniegtajā apelācijas motīvu izklāstā prasītāja ir norādījusi uz trim Bulgārijas tiesību normām, tostarp Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm, tā redakcijā ar grozījumiem, 12. panta 6. punktu, saskaņā ar kuru iebildumi var būt pamatoti ar nereģistrētu preču zīmi, kas tiek izmantota komercdarbībā Bulgārijā.

39 Pirms tiek vērtēts, vai prasītāja ir izpildījusi savu no Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunkta izrietošo pienākumu attiecībā uz Bulgārijas tiesību aktu satura pierādīšanu, ir jāizskata jautājums, vai Apelācijas padome ir varējusi ņemt vērā šos pierādījumus, kas tajā ir tikuši iesniegti pirmo reizi.

Par Apelācijas padomes iespēju ņemt vērā pierādījumus par valsts tiesību aktiem, kas tajā ir tikuši iesniegti pirmo reizi

40 Kā minēts iepriekš 38. punktā, apelācijas motīvu izklāstā prasītāja pirmo reizi ir norādījusi uz trim Bulgārijas tiesību normām, tostarp Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punktu.

41 Savā otrajā pamatā prasītāja norāda, ka Apelācijas padomei nekādā ziņā neesot bijis aizliegts ņemt vērā tai norādīto Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punktu. Šajā ziņā tā atsaucas uz Apelācijas padomes iespēju ņemt vērā novēloti iesniegtus faktus un pierādījumus.

42 *EUIPO* norāda, ka novēloti iesniegtus pierādījumus Apelācijas padome varot pieņemt tikai tad, ja pastāv “apstākļu kopums”, kas ļauj attaisnot prasītājas nokavējumu šo pierādījumu sniegšanā. Taču šajā lietā neesot apstākļu, kas var liegt prasītājai sniegt nepieciešamos pierādījumus attiecībā uz piemērojamajiem valsts tiesību aktiem. Līdzīgi, jautājums par *EUIPO* tiesībām lemt, vai ir jāņem vērā pēc termiņa beigām sniegtie pierādījumi, rodoties tikai papildu pierādījumu gadījumā, kas kalpo tikai termiņā iesniegtu pierādījumu pastiprināšanai vai skaidrošanai.

43 Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktā ir noteikts, ka *EUIPO* var neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko attiecīgās puses nav iesnieguši laicīgi.

44 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta formulējuma izriet, ka atbilstoši vispārējam noteikumam un ja vien nav noteikts pretējais, lietas dalībnieki var iesniegt faktus un pierādījumus arī pēc tam, kad beigušies saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 normām šādai iesniegšanai noteiktie termiņi, un ka *EUIPO* nekādā ziņā nav aizliegts ņemt vērā tādējādi novēloti, tas ir, pēc Iebildumu nodaļas noteiktā termiņa beigām, norādītos faktus vai iesniegtos pierādījumus, attiecīgā gadījumā pirmo reizi tos norādot vai iesniedzot procesā Apelācijas padomē (spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, *New Yorker SHK Jeans*/ITSB, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 30. punkts; skat. arī spriedumu, 2014. gada 11. decembris, “Zāles stiebra pudelē forma”, T-235/12, EU:T:2014:1058, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Nosakot, ka *EUIPO* “var” šādā gadījumā izlemt neņemt vērā šādus pierādījumus, ar minēto tiesību normu *EUIPO* ir piešķirta plaša rīcības brīvība izlemt ņemt vērā šādus pierādījumus vai ne, katrā ziņā pamatojot savu šajā ziņā pieņemto lēmumu (spriedumi, 2007. gada 13. marts, ITSB/*Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 43. punkts, un 2013. gada 18. jūlijs, *New Yorker SHK Jeans*/ITSB, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 23. punkts).

46 Protams, Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 1. punktā ir noteikts, ka, “ja līdz 19. noteikuma 1. punktā minētā termiņa beigām iebilduma iesniedzēja puse nav pierādījusi tās agrākās zīmes vai agrāko tiesību pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu un nav pierādījusi, ka tai ir tiesības iesniegt iebildumu, iebildumu noraida kā nepamatotu”.

47 Tomēr saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 50. noteikuma 1. punkta trešo daļu, ja apelācijas sūdzība ir iesniegta par Iebildumu nodaļas lēmumu, Apelācijas padome, izskatot apelācijas sūdzību, aprobežojas ar faktiem un pierādījumiem, kas sniegti Iebildumu nodaļas noteiktajos vai precizētajos termiņos, ja vien tā neuzskata, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu ir jāņem vērā jauni vai papildinoši fakti un pierādījumi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 3. oktobris, *Rintisch*/ITSB, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 31. punkts).

48 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa arī ir nospriedusi, ka tas, ka *EUIPO*, pieņemot lēmumu iebildumu procesā, ņem vērā novēloti iesniegtus faktus vai pierādījumus, var būt attaisnots it īpaši tad, ja *EUIPO* uzskata, pirmkārt, ka novēloti iesniegtajiem elementiem acīmredzami var būt patiesa nozīme saistībā ar

tam iesniegto iebildumu izskatīšanas iznākumu un, otrkārt, ka procesa stadija, kurā notiek šī novēlotā iesniegšana, un ar to saistītie apstākļi neliedz tos ņemt vērā (skat. spriedumu, 2013. gada 3. oktobris, *Rintisch*/ITSB, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Šajā lietā apstrīdētā lēmuma 22. punktā Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības motīvu izklāstā izdarītās atsauces uz trim Bulgārijas tiesību normām ir novēlotas, ievērojot, ka prasītā norāde par tiesisko pamatu ir jāsniedz iebildumu procesā noteiktajos termiņos. Apelācijas padome uzskata, ka iebildumu pamata noteikšana nevar tikt novilcināta līdz apelācijas sūdzības Apelācijas padomē stadijai.

50 Tomēr Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 1. punktā paredzētais termiņš šīs pašas regulas 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktā prasītās informācijas iesniegšanai ir beidzies 2012. gada 13. decembrī.

51 Attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 25. punktā ir uzskatījusi, ka tas katrā ziņā neesot piemērojams, jo nepastāvot “fakti un pierādījumi” minētā noteikuma izpratnē.

52 Šajā ziņā saistībā, pirmkārt, ar *EUIPO* argumentu, atbilstoši kuram novēloti iesniegtus pierādījumus par agrāko tiesību aizsardzības esamību un apjomu Apelācijas padome varot pieņemt tikai tad, ja pastāv “apstākļu kopums”, kas ļauj attaisnot nokavējumu, ir jākonstatē, ka Tiesa savā 2013. gada 3. oktobra spriedumā *Rintisch*/ITSB (C-120/12 P, EU:C:2013:638, 39. punkts) ir faktiski konstatējusi, ka šajā lietā Apelācijas padomei sava rīcības brīvība bija jāīsteno ierobežoti un tā varēja pieļaut pierādījumu novēlotu iesniegšanu tikai tad, ja ar to saistītie apstākļi varēja attaisnot apelācijas sūdzības iesniedzēja pieļauto nokavējumu pierādījumu iesniegšanā. Kā Apelācijas padomes savas rīcības brīvības ierobežotas īstenošanas kritēriju Tiesa ir izmantojusi to, ka attiecībā uz prasītāju tika uzskatīts, ka tas zināja par precīzus dokumentus, kas tam bija jāiesniedz, lai pamatotu savus iebildumus, ievērojot, ka tie bija strikti un izsmeļoši uzskaitīti Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta a) apakšpunkta ii) punktā.

53 Tomēr šajā lietā Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktā atšķirībā no šīs regulas 19. noteikuma 2. punkta a) apakšpunkta ii) punkta nav precīzi un izsmeļoši uzskaitīti dokumenti, kas ir jāiesniedz, lai pamatotu uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu balstītus iebildumus. Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktā ir vienīgi minēts pienākums iesniegt agrāko tiesību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē iegūšanas, pastāvēšanas un aizsardzības apjomu un nav sniegti citi precizējumi.

54 Līdzīgi, kā izriet no lietas materiāliem, *EUIPO* 2012. gada 1. augusta vēstules pielikumā, kurā tostarp ir norādīts, ka termiņš agrāko tiesību esamības pierādīšanai beidzas 2012. gada 13. decembrī, ir bijis vienīgi precizēts, ka iebildumu, kas ir balstīti uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu, gadījumā tostarp ir jāpierāda valsts tiesību saturs.

55 Tātad pretēji 2013. gada 3. oktobra spriedumā *Rintisch*/ITSB (C-120/12 P, EU:C:2013:638, 39. punkts) norādītajiem faktiskajiem apstākļiem prasītāja pašreizējā lietā nav bijusi uzskatāma par tādu, kas zina precīzus dokumentus, kuri tai bija jāiesniedz savu iebildumu pamatojumam.

56 Tādējādi ir uzskatāms, ka no 2013. gada 3. oktobra sprieduma *Rintisch*/ITSB (C-120/12 P, EU:C:2013:638) izrietošie nosacījumi nav piemērojami šajā lietā un Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktā paredzētā Apelācijas padomes rīcības brīvība attiecībā uz novēloti iesniegtu faktu un pierādījumu ņemšanu vērā nav bijis jāīsteno ierobežoti.

57 Turpmāk, saistībā ar *EUIPO* argumentu, ka jautājums par pēc termiņa beigām sniegtu pierādījumu ņemšanu vērā rodoties tikai papildu pierādījumu gadījumā, kas kalpo tikai termiņā iesniegtu pierādījumu pastiprināšanai vai skaidrošanai, ir jānorāda, ka katrā ziņā prasītājas savā Apelācijas padomē iesniegtās apelācijas sūdzības motīvu izklāstā minētās atsauces uz trim Bulgārijas tiesību aktu

normām nav pilnībā jauni apstākļi un tie ir bijuši uzskatāmi par daļu no pierādījumiem, lai pierādītu nereģistrētās Bulgārijas preču zīmes aizsardzības iegūšanu, pastāvēšanu un aizsardzības apjomu. Tātad, kā ir konstatēts iepriekš 35. punktā, daži pierādījumi attiecībā uz agrākās nereģistrētās preču zīmes pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu ir tikuši iesniegti procesa Apelācijas padomē gaitā (skat. apstrīdētā lēmuma 7. punktu).

58 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktā nav precīzi un izsmeļoši uzskaitīti pierādījumi, kas pierāda agrāko tiesību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu, kuri iebildumu iesniedzējam, kas atsaucas uz šādām tiesībām, ir jāiesniedz *EUIPO*. Tātad attiecīgie valsts tiesību akti var tikt uzskatīti par vienu no apstākļiem, kuri veido agrāko tiesību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē iegūšanas, pastāvēšanas un aizsardzības apjoma pierādījumu.

59 Visbeidzot, kā izriet no apstrīdētā lēmuma, Apelācijas padome katrā ziņā nav izmantojusi savu rīcības brīvību pat ne ierobežotā veidā. Tā ir vienīgi apstiprinājusi, ka atsauces uz Bulgārijas valsts tiesību normām esot novēlotas un ka iebildumu pamata noteikšana nevarot tikt novilcināta līdz apelācijas stadijai.

60 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 25. punktā pausto un *EUIPO* Vispārējā tiesā atbalstīto Apelācijas padomes nostāju, saskaņā ar kuru prasītājas veiktā Bulgārijas tiesību normu citēšana, precīzi nenorādot to avotu, necitējot oficiālo tekstu un neiesniedzot pierādījumus par šo normu pastāvēšanu, nevarot tikt uzskatīta par faktu un pierādījumu Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta izpratnē, ir uzskatāms, ka šī nostāja, kas turklāt nav pamatota, ir acīmredzami kļūdaina. Ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu *EUIPO* ir ļauts neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko procesa dalībnieki nav iesnieguši laicīgi. Šis noteikums, uz ko prasītāja ir norādījusi Apelācijas padomē, neapšaubāmi attiecas uz atsauci uz Bulgārijas tiesību aktiem. Pat pieņemot, ka šī atsauce būtu nepietiekama, lai izpildītu prasītājai uzliktās saistības attiecībā uz valsts tiesību aktu pierādīšanu, Apelācijas padomei tomēr ir bijis jāīsteno sava rīcības brīvība.

61 No visa iepriekš minētā izriet, ka šajā lietā apstrīdētā lēmuma 22. punktā Apelācijas padome nav varējusi likumīgi nonākt pie secinājuma, ka atsauces uz trim valsts tiesību normām ir novēlotas, neīstenodama savu rīcības brīvību. Tādējādi Apelācijas padome ir kļūdaini neīstenojusi tai piešķirto rīcības brīvību un nav pamatojusi savu šajā ziņā izteikto atteikumu ņemt vērā tai sniegtās atsauces uz Bulgārijas tiesībām. Šādi rīkojoties, Apelācijas padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu, kā arī Regulas Nr. 2868/95 50. noteikuma 1. punkta trešo daļu.

Par jautājumu, vai prasītāja ir izpildījusi pienākumu sniegt pierādījumus par valsts tiesībām atbilstoši Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktam

62 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā neesot motīvu, kas ļautu noteikt, kāpēc attiecībā pret reģistrācijai pieteikto preču zīmi nav ticis piemērots Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkts, neraugoties uz to, ka tā esot iesniegusi identiska apzīmējuma izmantošanas pierādījumus un norādījusi Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punktu.

63 Tā apgalvo, ka Apelācijas padome esot kļūdaini uzskatījusi, ka prasītājas norādītā valsts tiesību norma – Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punkts – ir piemērojama plaši pazīstamām preču zīmēm un ir saistīta ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 5. punktu.

64 Apelācijas padome, pēc savas ierosmes veicot valsts tiesību pārbaudi, esot izdarījusi kļūdainus secinājumus par šo tiesību saturu, tādējādi neievērojot Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktā un Tiesas judikatūrā paredzēto pienākumu veikt konstatējumus pēc savas ierosmes un strikti piemērot dalībvalstu valsts tiesības.

65 *EUIPO* uzskata, ka Apelācijas padome esot pamatoti likusi uzsvaru uz to, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 2868/95 19. noteikumā paredzētais pienākums, saskaņā ar kuru, ja iebildumi ir pamatoti ar agrākām tiesībām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē, iebildumu iesniedzējam ir jāsniedz pierādījumi par šo tiesību iegūšanu, pastāvēšanu un ar tām piešķirtās aizsardzības apjomu. Šī pienākuma neizpildes rezultātā iebildumi tiek noraidīti kā nepamatoti saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 1. punktu.

66 Tāpat Apelācijas padome *EUIPO* pārmet prasītājai, ka tā esot izvirzījusi tiesību normas, nenorādot to precīzo avotu, necitējot oficiālo tekstu bulgāru valodā un nesniedzot izvilkumus no *Darzhaven vestnik* (Bulgārijas Oficiālā vēstneša), oficiāliem likumu krājumiem, komentāriem vai valsts judikatūras.

67 Kā jau ir norādīts iepriekš 38. punktā, prasītāja savā Apelācijas padomē sniegtajā apelācijas sūdzības motīvu izklāstā tostarp ir citējusi Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm, tā redakcijā ar grozījumiem, 12. panta 6. punktu. Šajā citātā tāpat ir ietverta atsauce uz *Darzhaven vestnik*, kā arī šīs tiesību normas spēkā stāšanās datumu, tas ir, 2011. gada 3. oktobri. No minētās tiesību normas izriet, ka gadījumā, ja nereģistrētas preču zīmes, kas tiek izmantota komercdarbībā Bulgārijas Republikas teritorijā, īpašnieks ir cēlis iebildumus, nevar tikt reģistrēta neviena preču zīme, kuras reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums ir vēlāks par nereģistrētās preču zīmes izmantošanu komercdarbībā.

68 Saistībā ar iepriekš 67. punktā minēto informāciju ir jāatgādina, ka Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka prasītāja ir citējusi vienīgi Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 1. punkta tekstu, nesniedzot oriģinālo versiju bulgāru valodā un nepierādot, ka minētais teksts nāk no oficiāla un ticama avota un ka šī tiesību norma ir uzskatāma par tādu, kas ir stājusies spēkā nesen. Atsaucoties uz *EUIPO* rokasgrāmatai pievienoto tabulu (skat. iepriekš 12. punktu), Apelācijas padome ir konstatējusi, ka nereģistrētas preču zīmes Bulgārijā ir aizsargātas tikai ar nosacījumu, ka tās ir plaši pazīstamas, un ka šajā lietā prasītāja nekad nav norādījusi uz agrākās preču zīmes atpazīstamību.

69 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka nedz Regulās Nr. 207/2009 un Nr. 2868/95, nedz arī judikatūrā nav noteikts veids, kādā ir jāpierāda valsts tiesību aktu saturs. Tādējādi Apelācijas padome nav varējusi pieprasīt, lai prasītāja sniegtu izvilkumu no *Darzhaven vestnik* vai oficiālo tekstu bulgāru valodā, it īpaši tad, ja procesa *EUIPO* valoda ir angļu.

70 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no prasītājas pieprasītajiem pierādījumiem par valsts tiesību aktiem ir jāļauj *EUIPO* pareizi un nepārprotami identificēt piemērojamās tiesības. Šai informācijai attiecībā uz piemērojamiem tiesību aktiem ir jāļauj *EUIPO* saprast un piemērot šo tiesību aktu saturu, aizsardzības iegūšanas nosacījumus un tās apjomu un ir jāļauj pieteicējam īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Lai ievērotu šos mērķus, tiesību aktu teksts no oficiāla avota nav nepieciešams.

71 Otrkārt, ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 6. punktā Apelācijas padome ir kļūdaini identificējusi prasītājas minēto normu kā Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 1. punktu. Kā izriet no Apelācijas padomē sniegtā apelācijas sūdzības motīvu izklāsta, prasītāja ir citējusi šī likuma 12. panta 6. punktu, precizējot, ka runa ir par “citu” iespēju iebilst pret preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, nevis to, kas ir paredzēta minētā likuma 12. panta 1. punktā.

72 Treškārt, apstrīdētā lēmuma 8. punktā Apelācijas padome arī ir kļūdaini uzskatījusi, ka prasītāja uz Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punktu pirmo reizi esot pamatojusies 2014. gada 25. marta papildu ziņojumā.

73 Kā jau ir norādīts iepriekš 38. punktā, iepriekš minēto tiesību normu prasītāja ir norādījusi savā Apelācijas padomē sniegtajā apelācijas sūdzības motīvu izklāstā 2013. gada 16. augustā.

74 Turklāt, kā izriet no lietas materiāliem un it īpaši no apstrīdētā lēmuma 24. punkta, papildu ziņojums ir datēts ar 2014. gada 16. aprīli, nevis 25. martu.

75 Ceturtkārt, ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 23. punktā Apelācijas padome, ņemot vērā tai prasītājas norādīto informāciju, nav varējusi nonākt pie secinājuma, ka nereģistrētas preču zīmes Bulgārijā tiek aizsargātas tikai ar nosacījumu, ka tās ir plaši pazīstamas, atsaukdamās vienīgi uz *EUIPO* rokasgrāmatai pievienoto tabulu par valstu tiesībām. Prasītājas iesniegtajā Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punkta tekstā nav minēta nereģistrētas preču zīmes atpazīstamība kā nosacījums tam, lai šādas preču zīmes īpašnieks varētu iebilst pret jaunas preču zīmes reģistrāciju. Turklāt šo pēdējo minēto jautājumu Apelācijas padome nav analizējusi.

76 Tāpat, lai gan *EUIPO* savos procesuālajos rakstos norāda, ka tās rokasgrāmatai pievienotā tabula neesot “juridisks avots” un nav obligāti aktuāla, Apelācijas padome ir atsaukusies uz minēto tabulu, lai apgalvotu, ka nereģistrētas preču zīmes Bulgārijā tiekot aizsargātas tikai ar nosacījumu, ka tās ir plaši pazīstamas. Šo konstatējumu tā ir izdarījusi, neraugoties uz faktu, kā tā pati ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma 23. punktā, ka prasītājas minētā tiesību norma ir stājusies spēkā nesen.

77 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka attiecībā uz kompetentajām *EUIPO* instancēm Tiesa ir norādījusi, ka tām ir jāizvērtē pierādījumu – kurus iebildumu iesniedzējs iesniedzis, lai pierādītu valsts tiesību normas, uz kuru tas atsaucas, saturu, – spēks un apjoms (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Tā kā valsts tiesību piemērošanas rezultātā var tikt secināts, ka pastāv Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas atteikuma pamats, ir nepieciešams, lai *EUIPO* pirms iebildumu pret šādas preču zīmes reģistrāciju apmierināšanas varētu pārbaudīt pieteikuma iesniedzēja iesniegto pierādījumu atbilstību saistībā ar viņa pienākumu sniegt pierādījumus par šo valsts tiesību saturu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 41. punkts).

79 Līdz ar to apstākļos, kad *EUIPO* var būt pienākums ņemt vērā cita starpā tās dalībvalsts valsts tiesības, kurā aizsardzību saņem agrākas tiesības, ar kurām ir pamatoti iebildumi, *EUIPO* pēc savas ierosmes, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts valsts tiesībām, ja šāda informācija ir nepieciešama, vērtējot relatīva atteikuma pamata piemērošanas nosacījumus, tostarp norādīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādījumu spēku (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 45. punkts). Šis pienākums pēc savas ierosmes iegūt informāciju par valsts tiesībām attiecīgajā gadījumā *EUIPO* ir tad, ja tā rīcībā jau ir norādes attiecībā uz valsts tiesībām – vai nu kā apgalvojumi attiecībā uz to saturu, vai kā procesā iesniegtie pierādījumi, par kuriem tiek apgalvots, ka tiem ir pierādījuma spēks (spriedums, 2013. gada 20. marts, *El Corte Inglés*/ITSB – *Chez Gerard* (“CLUB GOURMET”), T-571/11, EU:T:2013:145, 41. punkts).

80 Taču šajā lietā Apelācijas padome ne vien nav pārbaudījusi prasītājas sniegto pierādījumu attiecībā uz valsts tiesībām atbilstību, bet tā tos ir arī noraidījusi, atsaucoties uz informācijas avotu, kas šajā gadījumā ir izrādījies neprecīzs.

81 Ja Apelācijas padomei ir bijušas šaubas par prasītājas norādītā Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punkta atbilstošu atveidi, piemērojamību vai interpretāciju, tai ir bijis jāizmanto savas pārbaudes pilnvaras.

82 Šajos apstākļos *EUIPO*, ņemot vērā iepriekš 79. punktā atgādināto judikatūru, ir bijis jāizmanto visi tā rīcībā saistībā ar tā pārbaudes pilnvarām esošie līdzekļi, lai iegūtu informāciju par piemērojamajām valsts tiesībām un veiktu padziļinātu izpēti par attiecīgo valsts tiesību normu saturu un apjomu prasītājas norādīto argumentu gaismā, vai nu pēc savas ierosmes, vai aicinot prasītāju apstiprināt savus apgalvojumus attiecībā uz tās *EUIPO* norādītajām Bulgārijas valsts tiesībām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 28. oktobris, “Маска”, T-96/13, EU:T:2015:813, 35. punkts).

83 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka Apelācijas padome, pamatojoties uz apstrīdētā lēmuma 23. punktā minētajiem iemesliem un neīstenojot savas pārbaudes pilnvaras, nav varējusi noraidīt prasītājas savā apelācijas sūdzības motīvu izklāstā veikto atsauci uz Likuma par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm 12. panta 6. punktu.

84 Līdz ar to šī prasība ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, turklāt nav vajadzības izvērtēt pārējos prasītājas izvirzītos iebildumus.

Tiesāšanās izdevumi

85 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

86 Tā kā *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, nolēmums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2014. gada 2. jūnija lēmumu lietā R 1587/2013-4;

2) *EUIPO* un *Kosta Iliev* sedz savus, kā arī atlīdzina *Group OOD* tiesāšanās izdevumus.

Prek Labucka Kreuschitz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 29. jūnijā.

[Paraksti]